

Dwór w Barnowie

Barnowo (gmina Kołczygłowy). Dwór na skraju doliny, ograniczony od południowego zachodu znacznym spadkiem terenu, otoczony drzewami. Od szosy do dworu prowadzi brukowana droga.

Właściciel Barnowa Martin Anton około 1730 r. ożenił się z Heleną Schönoch. Małżeństwo to znalazło uznanie u króla, który nadał mu tytuł hrabiego. Bogate małżeństwo i tytuł hrabiego mogły zobowiązywać Martina Antona do wybudowania reprezentacyjnej siedziby, w takim przypadku postawienie dworu zamykałoby się w latach 1730—1755. Syn Martina Antona, wstępując do klasztoru, przekazał Barnowo swojemu kuzynowi Georgowi Adolfowi, który w 1744 r. sprzedał je bratu Ludwikowi, ten z kolei sprzedał Barnowo linii wierszyńskiej Puttkamerów.

Dokładny czas powstania obiektu nie jest znany. Istniejący współcześnie barokowy budynek główny powstałby w połowie XVIII w., jest on przykładem klasycznego dworu szlacheckiego. Obiekt założony na planie zbliżonym do litery L, utworzony został przez połączenie budynku głównego ze skrzydłem dobudowanym w XIX w.

Część główna, jednokondygnacyjna, ma poddasze i mansardowy dach. Dwukondygnacyjne skrzydło przykryte jest dachem czterospadowym. W północno-wschodnim narożniku skrzydła znajduje się wieża z płasko rozłożonym dachem namiotowym. Mury fundamentowe zbudowane są z kamienia polnego, ściany zewnętrzne i wewnętrzne całego obiektu murowane z cegły. Dachy kryte dachówką ceramiczną (karpiówką). Stropy w korpusie głównym drewniane, strop poddasza belkowy. Nad gankiem dobudowanym w latach dwudziestych znajduje się taras z wystawką zwieńczoną trójkątnym szczytem. Bryła dworu przetrwała w stanie nie zmienionym, zachował się także nie zmieniony układ wewnętrzny. Pracami remontowymi w latach osiemdziesiątych objęto skrzydło, w którym przebudowano wnętrze oraz dach obydwu części. Przerwano prace po zabezpieczeniu dworu przed niszczeniem, na etapie stanu surowego zamkniętego. Kubatura obiektu wynosi 2388 m sześć., a powierzchnia 651 m kw.

Dwór czeka na nowego właściciela. Potencjalni nabycy uzyskać mogą szczegółowe informacje u wojewódzkiego konserwatora zabytków w Słupsku.

EUGENIUSZ WIAZOWSKI
Fot. Jan Maziejuk